

■ SIR ȘI ELIXIR

de Dumitru M. Ion

Data premierii: 17 martie 1975.

Regia: ȘTEFAN LENKISCH. Marionete: DAN NEMȚEANU. Decoruri: MIRCEA NICOLAU. Muzica: PAUL URMUZESCU. Mișcarea scenică: ADINA CEZAR.

Minuitori: EUGENIA DUMITRIU, SUZANA KATZ, R. ZOLLA, ANTI-GONA PAPAZICOPOL, laureată a Premiului de Stat, ȘTEFAN SÂNDULESCU, AURELIAN MANOLIU, VALENTINA ROMAN, LAURA IONESCU, SARA DAN, VALENTINA TOMESCU, CRISTINA POPOVICI, MARIANA RIMNICEANU, EUGEN STOICA.

Interpreți: ALEXANDRINA IALIC, ANDA CĂLUGĂREANU, MIRCEA ALBULESCU, HORIA CĂCIULESCU, ION LUCIAN, SILVIU GURĂU, JORJ VOICU, VALERIU SIMION, JUSTIN GRAD, GHEORGHE FUNDĂTUR, ȘTEFAN SÂNDULESCU, ELENA SÂNDULESCU, VALENTINA ROMAN.

Ultima premieră a harnicului și talentatului colectiv de la Teatrul „Țândărică“ este o piesă pentru „Copiii cei cuminți din orașul București“, despre a căror „cumințenie“ s-a dus vestea în București, dacă nu s-a revărsat cumva și peste margini, după cum ne spune autorul lui Sir și Elixir, poetul Dumitru M. Ion.

Sir și Elixir sînt doi copii cam certați cu școala, pasionați însă de vrăjitori și vrăjitorii, porniți pe un drum plin de peripeții spre Țara Oamenilor Mari. Expediția lor va fi presărată cu întîmplări fantastice, colorată cu glume, cîntece și dansuri. Piesa este distractivă, fără a fi întotdeauna foarte limpede, autorul se amuză aglomerînd situații reale și ireale, personaje posibile și imposibile, versuri de farmec, cu versificări de tipul: „Am o idee transmisibilă / să nu ți se pară oribilă“, care nu sîntem foarte siguri că au priză la copii. Piesa nu se încadrează în schemele clasice ale genului și această lipsă

de prejudecăți, de complexă, are un dublu efect — pe de o parte, textul are vigoare, prospețime, pe de altă parte, ideile, semnificațiile personajelor plutesc în incertitudine. Profesorii care vor să-i readucă la școală pe cei doi eroi sînt prezentați ca niște căpeăuni, reabilitați, cei-i drept, în final, dar fără convingere; trei sferturi din piesă, micuții spectatori sînt încredințați că există vrăji și vrăjitori și asta nu undeva, în țara lui Roș-împărat, ci chiar printre ei.

Spectacolul lui Ștefan Lenkisch este o generoasă desfășurare de culoare, muzică și mișcare, bine ritmat, realizînd acordul necesar între personajele-păpuși și actori. Unul din principalele atu-uri îl constituie marionetele create de Dan Nemțeanu, inteligent și foarte spiritual comentariu al personajelor și nu doar figurare a acestora. Excelent gîdite, detaliile de expresie și de costum sînt în măsură să suplinească lipsa mimicii, caracterizează exact și nuanțat pe fiecare din eroii piesei. Marele Vrăjitor-Pisică, îmbrăcat în roșu aprins, are un impozant-jerpelit-demn-caricatural melon prin care (și nu de sub care) i se văd ochii oblici, vicleni; înspăimîntatul și umilul „Șoricel cu fes“ este numai grație și fragilitate — să nu supere, să nu fie remareat; „Motanul cocoșat“ seamănă unui rege de pe cărțile de joc dar și „bătrînului vicios“ din melodrame; prințele sînt superbe și voit inexpressive, ca orice ingenue care se respectă; cei doi ștregari, Sir — mai subțire, mai delicat — și Elixir — rotofei, mai gen Gîgă, au un farmec deosebit, personalități bine diferențiate. Foarte reușite sînt și „Gulgutele, Biginetele și alte Ființe Greșite“, plăsmuiri fantastice, fără prea mare rol în desfășurarea acțiunii, dar de efect plastic sigur.

Marionetele sînt bine minuite, o mențione specială cuvenindu-se Antigonei Papazicopol, care împrumută „Șoricelului cu fes“ mișcări de o fluentă și o expresivitate deosebite. Vocile sînt și ele foarte inspirat distribuite, corespunzînd înfățișării și personalității eroilor.

Decorurile lui Mircea Nicolau, nu egal de frumoase în toate tablourile, pornesc de la o idee foarte bună: folosirea materialului gofrat din care se fac lămpioanele-decorative dînd posibilitatea de a „construi“ un castel cu turnuri și punți, într-o secundă, sub ochii încîntați ai spectatorilor.